

## **Meditatie-uitzending 22 maart 2020 Ameide en Tienhoven**

### **Meditatie over Lukas 22: 54-71**

Broeders en zusters in Christus,

Ergens in de verte kraait een haan. Nu weten de mensen hoe laat het is. De nacht is bijna voorbij. Er breekt een nieuwe dag aan. Petrus, ook hij weet hoe laat het is. Het is alsof hij wakker wordt uit een boze droom. Maar het is geen droom. Het is bittere werkelijkheid.

Wat heeft hij gedaan? Na Jezus' arrestatie was hij Hem gevolgd naar het huis van Kajafas. Waar de andere discipelen waren gevlucht, bleef Petrus uit oprechte liefde bij Jezus in de buurt. Petrus, de man vol passie, vol vuur voor zijn Heere en Heiland. Hij was zelfs bereid om voor Hem te sterven. Hij was het huis van Kajafas binnen gegaan. En warmde zich bij het vuur. En op de binnenplaats, stond hij te midden van de soldaten en handlangers van de hogepriester. Zo lees ik dat in vers 55. Petrus bevindt zich in het midden van hen. Hij blijft niet aan de kant staan, maar bevindt zich tussen hen voor wie Jezus een vreemde is en die ook Petrus vreemd zijn.

Petrus is een echte discipel van Jezus. Is dit ook niet onze plek? Wij worden, net als Petrus, geroepen om Jezus na te volgen. Niet in de marge van de samenleving, ook al worden we daar wel naar gedrongen, maar we zijn geroepen om ons te begeven onder hen voor wie Jezus een vreemde is. Dat is onze plek. Maar makkelijk is die plek niet. Het lijkt veel makkelijker om je wat afzijdig te houden, maar dat kan dus niet.

Want wat gebeurt er? Als Petrus zich warmt bij het vuur, wordt hij tot drie keer toe herkend. Dat is wel heel mooi. Dat je voor anderen herkenbaar bent als volgeling van Jezus. En hoort u wat de mensen tot twee keer toe tegen Petrus zeggen: 'Ook hij was met Hem'. Dat is prachtig gezegd toch?! Dat ze aan je merken dat je verbonden bent met de Heere Jezus. Petrus wordt vooral herkend aan zijn uitspraak. Daaraan horen ze dat hij uit Galilea komt. Dat je bij Jezus hoort, zien anderen blijkbaar niet alleen aan je, dat kunnen ze als het goed is ook aan je horen. Uiteindelijk wordt Petrus tot drie keer toe herkend en dan moet hij voor de dag komen. Tot drie keer toe krijgt hij de gelegenheid om voor Jezus uit te komen en vrijuit te zeggen welke plek Christus inneemt in zijn leven.

Maar wat doet Petrus? Hij laat die kans liggen. Hij zegt tot drie keer toe 'nee'. 'Ik ken Hem niet', 'Ik ben niet' en 'Ik weet niet'. Petrus ontkent dat er ook maar iets is tussen hem en Jezus. Hoe is het mogelijk? Is dit nu de man die overtuigend beleeft: 'U bent de Christus, de Zoon van de levende God'! Ja, maar dat was in de groep van volgelingen, maar nu, onder vreemden, laat hij het afweten. Maar waarom laat Petrus het hier afweten? Is hij bang voor zijn eigen leven? Is hij een volgeling die vlucht als het te heet onder de voeten wordt? Is hij een discipel, die Jezus wil volgen, maar niet zijn kruis achter Jezus wil dragen? Dat zijn kritische vragen die het evangelie aan ons stelt. Wat doe je als het echt lastig wordt om de Heere Jezus te volgen? Het kan dus angst geweest zijn.

Of is het toch nog iets anders geweest? Is het verzet geweest. Nu hij oog in oog met deze Jezus staat. Want wat heeft Petrus een moeite met de weg die zijn Meester gaat. Zijn weg van vernedering klopt niet met zijn ideeën en idealen van de Messias en van Gods Koninkrijk. Dat staat niet in zijn agenda. Daarom heeft hij ook meerdere keren protest aangetekend en gezegd: Dit zal niet gebeuren, toen Jezus sprak over Zijn lijden, sterven en opstanding. Petrus struikelt over het kruis. En nu hij Jezus gebonden voor zich ziet staan, neemt hij afstand en keert zich van Hem af. Of en dat kan ook, voelt hij zich betrappt door dat dienstmeisje? Hij had zich immers voorgenomen om voor Jezus in de bres te springen. Maar dat voornemen valt door een paar eenvoudige vragen in duigen. En zoekt hij, nu hij zich betrappt voelt een uitvlucht om zonder gezichtsverlies weg te komen. Is dat het wellicht?!

Nou ja, het is gissen hoe het precies zit. Duidelijk is dat Petrus het laat afweten. Tot drie keer toe! En dan...dan kraait er in de verte een haan, maar dichterbij gebeurt ook iets. Daar staat de Heere Jezus en die draait Zich om naar Petrus en kijkt hem aan. Hij wet precies waar Zijn discipel zich bevindt. Jezus kijkt hem aan en op datzelfde ogenblik knapt er iets in Petrus. Nu weet hij hoe laat het is. Niet zozeer op het moment dat die haan kraait, maar nu Jezus hem aankijkt. Wat heeft Petrus in Jezus' ogen gezien? Woede? Hoe heb je dit kunnen doen! Teleurstelling? Van jou had ik anders verwacht! Pijn en verdriet? Jij ook al Petrus. Of toch begrip? Petrus, zie je het nu, Ik hād het toch al gezegd...! Hoe het ook zij, het belangrijkste is dat Jezus ook op dit moment Zijn volgelingen in het oog houdt.

En ineens herinnert Petrus zich Jezus waarschuwing. Nu heeft hij Zijn Heiland verloochent. Maar zullen we Petrus erop aankijken? Nee, want de eerlijke kant van het evangelie is, dat wij hier worden aangekeken. Want is Petrus de enige die de Heere Jezus laat vallen? Nee toch? Hoe vaak zeggen wij in de navolging van Jezus 'ja', maar doen 'nee'? Is het altijd en overal, in ons leven thuis, op school, in onze werkring en in onze relaties te merken dat we bij Jezus horen en Hij ons leven? Durf je uit te komen voor Hem als ze vragen of jij wat met Jezus hebt? Of zeggen we nee en doen we nee?! Dat is wel een klap in het gezicht van de Heere Jezus. Want wat opvalt is, dat Lukas vertelt dat Jezus door soldaten werd geslagen, nadat hij eerst zegt dat Petrus Christus heeft verloochend. Mattheüs en Markus keren dat om. Bij Lukas krijgt Petrus de eerste klap niet van een soldaat, maar van een discipel. En die komt hard aan. Petrus wilde wel met Jezus de gevangenis in en sterven. Maar nu het erop aankomt is hij nergens meer. Er kraait een haan. Jezus draait Zich om naar Petrus. Nu weet hij hoe laat het is. Hij redt Jezus niet. Niet Jezus heeft hem nodig. En dat laat de Heere Jezus hem zien op een uiterst gevoelige manier. Petrus heeft Jezus nodig. Dat leert Petrus in dit ogenblik waar Jezus hem niet de rug toekeert, maar Zijn gezicht laat zien.

En Wie zien we dan? Dan zien we de Heere Jezus, die ook hier de goede Herder is en Zijn schapen bij hun naam kent. Hier maakt Jezus waar wat Hij tegen Petrus gezegd heeft: De satan probeert je op de zeef te leggen, maar Petrus, ik heb voor je gebeden dat je zou blijven geloven'. Ik heb voor je gebeden en Ik bid voor je, ook op dit moment. Christus houdt het vol met mensen die Hem laten zitten. Onvoorstelbaar groot is dat: als wij ontrouw zijn, blijft Hij trouw. Er kraait een haan ergens in de verte. De mensen weten nu hoe laat het is, Petrus weet het ook, maar vooral de Heere Jezus weet het. Want waar Petrus zegt dat hij Jezus niet kent en zich redt uit deze ongemakkelijke situatie. Komt de Heere Jezus er op het beslissende moment wel voor uit wie Hij is en waar Hij staat. Want als het Sanhedrin Hem vraagt: 'Bent U dan de Zoon van God? Zegt Jezus tegen hen: U zegt dat Ik het ben'. En met dit antwoord tekent Jezus Zijn eigen doodvonnis. Hij redt Zichzelf er niet uit, maar zo redt Hij Petrus en ook ons. En wordt Hij zo meteen aan het kruis geslagen.

En waarom hangt Hij daar? Dat heb ik Hem aangedaan, met mijn nee, meer dan drie keer. Maar de Heere Jezus zegt mij vanaf het kruis, zonder woorden, dat Hij daar hangt vanwege al mijn zonden. Ook vanwege die zonde van nee zeggen en nee doen, van stilzwijgen en weggijken, van het aflaten weten en weglopen. Die verloochening is bij de prijs die Jezus betaalt, inbegrepen. Daar heeft Hij al mee gerekend. En de Heere keerde Zich om en keek Petrus aan. Nu weet Petrus hoe laat het is. Het is niet te laat, niet te laat. Omdat Jezus ons liefheeft tot het einde, schrijft de evangelist Johannes. Omdat Jezus vasthoudt, terwijl Petrus loslaat. Omdat de Heere Jezus geen nee zegt, al had Hij daar alle reden toe. En zo keert Jezus Zich om en ziet ook ons aan. Om ons te redden. Hoe vaak we ook nee zegen en nee doen. Hij kijkt ons niet weg, maar ziet ons aan met ogen vol genade en liefde.

En wat alle woorden tot nu toe niet uitwerkten, dat werkt deze blik van Jezus uit. Een schorre schreeuw van een haan scheurt de nacht aan flarden, maar de ogen van Jezus verscheurt het hart van Petrus. Opeens herinnert hij zich de woorden van Christus weer. Eer de haan kraait, zul je mij driemaal verloochenen. En zo brengt de blik van Christus Petrus tot inkeer. Hij ziet in het zwiigende

gezicht van Christus zijn eigen tekort. Ik heb gezondigd. Petrus sluipt weg, weg naar buiten. En hij huilt bitter. Tranen van spijt, van diep berouw over wat hij gedaan heeft. En God kan die wel lezen. Ja, het evangelie van Christus is eerlijk. Ontmaskerend. Ook voor ons. Probeer het je in te denken dat je oog in oog met de Heere Jezus staat. Dat Hij naar je kijkt. Je leven is voor Hem een open boek. Wat doet dat met je? Maakt het je trots? Tevreden over wat je Hem kunt laten zien? Of brengt het u, jou en mij op de knieën? Maakt het je klein, ootmoedig en brengt het je tot het gebed: 'Heere, ik heb gezondigd, in woorden, werken en gedachten, ontferm U over mij'.

Christus draait zich naar je om, ook vanavond. Zie Zijn blik vol liefde. Een ogenblik vol van genade. Hij heeft Zich vrijwillig laten vertrappen. Hij heeft de verloochening gedragen. Alles wat ik Hem heb aangedaan, draagt Hij weg aan het kruis. En dankzij Hem die straks naar buiten gaat, buiten Jeruzalem gaat om gekruisigd te worden, maar om na drie dagen op te staan, breekt uiteindelijk een nieuwe dag aan. De haan die kraait. Een nieuwe dag breekt aan. Dankzij het offer dat Jezus bracht, mag Petrus en mogen wij opnieuw beginnen. Een nieuwe dag die nieuwe kansen biedt om midden in de samenleving te getuigen van Hem. Een kans die Petrus met beide handen heeft aangepakt. Want op de eerste Pinksterdag in Jeruzalem maakt Petrus driedubbel en dwars goed, wat hij hier laat liggen. Op het tempelplein in Jeruzalem verloochent hij Hem niet, maar middenin het vuur van de Heilige Geest belijdt hij Jezus als de opgestane Heere.

En de Heilige Geest geeft ook ons vandaag de kracht, de vrijmoedigheid en wijsheid om in woord en daad te getuigen van de Heere Jezus. Juist en ook als ons het vuur na aan de schenen gelegd wordt, mag je bidden: Heere, ik ben zwak in mezelf, maar vult U mij met het vuur en de kracht van de Geest''. Laten we zo leesbare brieven zijn en steeds meer worden van onze Heere Jezus Christus, niet in de marge maar midden in het leven. Want de haan heeft gekraaid. De nieuwe dag breekt aan. Lof zij Christus in eeuwigheid. Amen